

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр.София, 11 януари 2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети май две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора от ВКП ПЕТЯ МАРИНОВА
като изслуша докладваното от съдия ПАУНОВА наказателно дело №255/2022г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба от защитника на подсъдимия И. И. Д. – адв. М. А., срещу решение № 305 от 11.10.2021г. по внохд № 498/2021г. по описа на Апелативен съд –София.

С присъда № 6 от 10.02.2021г. по нохд № 428/2020г. на Окръжен съд – Благоевград, четвърти наказателен състав подс. И. И. Д. е бил признат за виновен в това, че на 19.05.2019 г., в търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], е направил опит да даде 50 /петдесет/ лева на Л. Б. Б., в качеството му на длъжностно лице – инспектор по приходите в отдел „Оперативни дейности“, „Оперативна дейност“, главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП [населено място], като облага, за да не извърши действие по служба, а именно – да не се състави на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от ДОПК протокол за извършена проверка на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „фирма“ – [населено място], при която е констатирано нарушение на разпоредбата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС - продажба в търговски обект на 1 брой калъф - гръб за мобилен телефон /марка/, на стойност 8.00 лева от продавача П. Г. М., без да бъде издадена фискална касова бележка от фискално устройство, модел /модел/, с № /№/ и от което следва издаване на акт за установяване на административно нарушение и налагане на принудителна административна мярка запечатване на обекта, като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини – престъпление по чл. 304, ал. 1, пр. 3, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54 от НК му е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца и наказание глоба в размер на 500 лв. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл. 307а от НК е била присъдена равностойността на липсващия предмет на престъплението – 50 лв., която подс. Д. да заплати в полза на държавата. Съдът се е произнесъл и по веществените доказателства.

Първоинстанционната присъда е била проверена по реда на въззивното производство по жалба от защитниците на подсъдимия. С решение № 305 от 11.10.2021г. по внохд № 498/2021г. на Апелативен съд – София присъда № 6 от 10.02.2021г., постановена по нохд № 428/2020г. на Окръжен съд – Благоевград, е била изменена като предметът на престъплението е бил преквалифициран от „облага“ в „дар“. Присъдата е била потвърдена в останалата част.

С касационната жалба срещу въззивното решение, подадена от адв. А. – защитник на подсъдимия И. И. Д., са заявени всички основания за проверка по чл. 348, ал. 1 от НПК. Оплакванията във връзка с основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК са най-общо свързани с нарушение на правилата на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като се сочи, че въззивният съд е извършил порочен анализ на доказателствения материал и се твърди, че обективната истина по делото не е разкрита, тъй като не са ценени в пълен обем всички свидетелски показания. Развиват се доводи, че са обособени две групи гласни доказателствени средства – първата – показанията на св. Б. и св. П. (която не е пряк очевидец), а втората – показанията на свидетелите М. и Д., които подкрепят версията на подсъдимия, а също и са събрани неутрални доказателствени източници – показанията на полицейските служители и на свидетелката Цв. Д.. Според касатора, съдилищата по фактите са придали приоритетно значение на първата група гласни доказателствени средства – показанията на св. Б. и св. П., и са изградили фактическата обстановка избирателно единствено на основата на техните показания, а втората група гласни доказателствени източници били отхвърлени почти безмотивно. Възражава се, че събраните по делото доказателства са ценени тенденциозно. Оспорва се и оценката на обясненията на подсъдимия единствено като средство за защита, а не и като доказателствено средство, понеже са били налице действителни, обективни и достоверни доказателства, подкрепящи тезата на подсъдимия, но същите са били игнорирани. В обобщение, подкрепящите касационното основание оплакванията на защитника, се състоят в това, че като е игнорирали втората група гласни доказателствени средства, както и неутралните такива, въззивната инстанция е изградила неточна и непълна фактическа обстановка, което е довело до погрешни изводи за наличието на престъпно деяние. Конкретно се сочи, че Апелативен съд – София е negliжирал установяването на началния час на проверката в обекта на подс. Д., че не е изяснил и отразил във фактическата обстановка в кой момент е бил опитът за обаждане от страна на подс. Д. до НАП и дали този момент предхожда съобщаването от св. Б. на св. П. за подкупа, не е изяснено бил ли е св. Б. с чанта/раница в обекта на подсъдимия, оспорва се изводът на съда, че св. Б. не е бил активната страна в подаването на сигнала до полицейските органи. Твърди се, че съдът не е обсъдил най-същественото възражение във въззивната жалба, че подс. Д. изобщо не е оставал насаме със св. Б., за да му предложи подкуп, като в тази връзка въззивният съд неоправдано и с известна доза пристрастност се е доверил единствено на показанията на длъжностните лица, като е приел, че подсъдимият е извършил престъплението, за което е обвинен. Соци се, че по отношение на направеното с въззивната жалба възражение за непоследователността на показанията на свидетеля Б. досежно банкнотата от 50лв., съдът се е произнесъл частично, като не е обсъдил въпроса защо подс. Д. би увил банкнотата, след като е била създадена обстановка да останат само двамата. Според касатора, липсата на обективност на въззивната инстанция се откроява и в опитите на същата да „оправдае“ очевидните противоречия на показанията на двамата основни свидетели държавни служители. Оспорва се и значимостта на въпроса дали подсъдимият е извършил административно нарушение или не, който въпрос, макар и вторичен за настоящия

процес, бил от съществено значение за опровергаване показанията на основните свидетели. Според касатора, изложените съображения водят до извода за нарушение на принципа, заложен в чл. 14 от НПК и до формиране на вътрешното убеждение на съда при липса на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, което е довело до ограничаване на правата на подсъдимия в процеса. Във връзка със заявеното в жалбата касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, се сочи, че макар да е безспорно, че свидетелят Б. притежава качеството длъжностно лице, са спорни правомощията му за извършване на конкретната проверка, като дори и да се приеме, че ги е имал, съдът, според касатора е пропуснал да изследва основополагащ за съставомерността на деянието въпрос, а именно кой е съставил протокола за извършена проверка. Акцентиращ се върху значението на противоречието на съдържанието на официалния удостоверителен документ с показанията на длъжностните лица. Оспорва се наличието на подбуди у подсъдимия да предложи подкуп за нарушението, което фигурира в повдигнатото обвинение, тъй като не съществувал спор между него и проверяващите относно неиздаването на касова бележка, а единственият спор бил за произхода на наличните пари от оборота, като във връзка с този спор нямало съставен АУАН. Във връзка със заявеното основание за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, се изразява несъгласие с извода на апелативния съд, че не са налице предпоставките на чл. 58, б. „а“ и чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, като се посочва, че приложението на тези разпоредби при недовършен опит и заменяването на наказанието лишаване от свобода с пробация е единственият начин да се постигне съответност на наказанието за извършеното деяние с целите, предвидени в чл. 36, ал. 1 от НК. С жалбата, в условията на алтернативност, се иска отмяна на атакуваното решение и оправдаване на подсъдимия, отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане или изменяването му като наложеното наказание лишаване от свобода бъде заменено с пробация.

В съдебно заседание пред касационната инстанция защитникът на подсъдимия И. И. Д. – адв. М. А. поддържа подадената жалба с изложените в нея съображения, като акцентира върху някои от тях в мотивирана пледоария.

Подсъдимият И. Д. се присъединява към казаното от неговия защитник, изразява съжаление, че е спорил с органите на НАП, но отрича да е извършил престъплението подкуп.

Представителят на ВКП излага становище за неоснователност на касационната жалба, като приема, че решението на въззивния съд не страда от пороците, описани в жалбата. Счита, че възраженията на защитата са насочени основно към допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с анализа на доказателствените средства, каквито възражения са били направени и пред въззивната инстанция, и на които е отговорено аргументирано и въз основа на показанията на разпитаните свидетели. Сочил, че е направен подробен разбор на обективната и субективната страна на деянието, като не е налице доброволен отказ от опит и съдът аргументирано е отговорил защо. Приема наложеното наказание за справедливо. Моли за оставяне в сила на решението на апелативния съд.

Подс. Д. с последната си дума моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и провери обжалвания съдебен акт в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, намира подадената касационна жалба за процесуално допустима, като подадена в срок от правно легитимирано лице. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На обсъждане на първо място подлежат доводите, подкрепящи заявеното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, понеже само при правилно установена фактология е възможна проверката за приложението на материалния закон. Релевираните съображения в касационната жалба, преповторени и в съдебно заседание пред настоящата инстанция, представляват оспорване на доказателствената дейност на инстанционните съдилища, като в голяма степен те тангират с оплаквания за необоснованост, а последната не е предвидена като касационно основание. Несъгласието на касатора с оценката на доказателствата и средствата за тяхното установяване, сторена от контролирания съд, се аргументира с доводи за неправилно кредитиране на определени доказателства и неизясняване на факти от значение за преценка на съставомерността на деянието. Тук е необходимо да се отбележи, че оценката на доказателствата е суверенна дейност на решаващия съд, като направените въз основа на нея фактически изводи могат да бъдат поставени под съмнение, ако са нарушени процесуалните правила при събиране и проверка на доказателствата, ако доказателствата са възприети превратно и не според действителното им съдържание, или е нарушен правно-логическият процес на оценката им. В подложеното на касационен контрол решение не се констатира такива нарушения.

Тезата на касатора, че не са ценени в пълен обем всички свидетелски показания и това е довело до нарушение на задължението за разкриване на обективната истина, е лишена от основание. Показанията на всеки един свидетел са обсъдени в атакуваното решение даже и с прекомерна детайлност, като изводимите фактически данни са били съотнесени към фактите – предмет на доказване. Не може да става дума за избирателност при „сглобяване“ на фактическата обстановка, каквато се твърди в касационната жалба, след като е обективирано всеобхватно обсъждане на всички доказателствени източници и аргументиране на съображенията на кои се дава вяра и по какви съображения.

За да кредитира показанията на свидетелите – данъчни служители Б. и П., апелативният съд задълбочено ги е обсъдил както поотделно с оглед на тяхната вътрешна последователност и надеждност, така и внимателно ги е съпоставил помежду им по отношение на всеки един факт за събитията на инкриминираните дата и място, за които са свидетелствали. Действително, само показанията на свид. Б. съдържат преки доказателства за факта на осъществен от подс. Д. опит да даде дар – сумата от 50 лв. на данъчния служител. Това обаче не предпоставя отхвърлянето на заявеното от него като недостоверно, а изисква проверка на тези показания чрез други доказателствени средства, която е осъществена от инстанциите по същество. Доверяването на този доказателствен източник не е произволно, а е убедително защитено както поради неизменността в показанията на този свидетел по време на цялото наказателно производство, така и поради кореспонденцията с показанията на свид. П.. Това, че съдът е квалифицирал последните като „хаотични“, не съставлява вътрешно противоречие при формиране на волята му, понеже е извършена преценка на съдържанието на депозираните от тази свидетелка показания пред първоинстанционния съд, като едновременно с това са отчетени приобщените по надлежния ред чрез прочитане показания, дадени на досъдебното производство. В частта им, в която съдържат производни доказателства по отношение на заявеното пред нея от Б. за предлагане на подкуп, тези показания служат за проверка на първичното такова, а в останалата им част, те съдържат преки доказателствени факти за всички относими към фактическата обстановка обстоятелства. Положителният извод за наличие на кореспонденция между показанията на свидетелите Б. и П. е защитен от въззивния съд, не само при собствения му анализ на доказателствената съвкупност, но и при отговора на

защитните възражения, които са били поставени пред него, а също и пред настоящата инстанция.

Показанията на свидетелите – данъчни служители (посочени от касатора като първата група свидетели) не са изолирани, а напротив – те са проверени и подкрепени от други доказателства. Правилно е отчетено от решаващите инстанции, че в показанията на свид. Ц. Д. намира подкрепа заявеното от свид. Б. и свид. П. за: това, че докато течала проверката в нейния обект Б. излязъл, че се връщал двукратно, както и за емоционалното му състояние, за това, че била накарана да напусне търговския си обект и да го заключи, докато данъчните служители осъществяват проверка в обекта на подс. Д.. Също така като подкрепящи заявеното от Б. правилно са отчетени фактически данни, съдържащи се в показанията на свид. М. – за извършената „контролна покупка“, за съставянето на опис на наличните парични средства, за изпращането му от подсъдимия да купи кафе. Във връзка с изясняване на фактологията са били обсъдени и веществените доказателства, приложени по делото.

При тези съображения настоящата инстанция не намира за основателно оспорването на кредитирането на посочените доказателства от решаващия съд. То е защитено в решението при спазване на правилата на формалната логика. Няма място тезата на касатора, че при съмнение следва да се решава в полза на подсъдимия, защото в случая не се касае изобщо до съмнение във фактите, а до доказаност по безспорен и несъмнен начин на обстоятелствата на предлагане на подкуп от страна на подсъдимия на свид. Б. в качеството му на инспектор от НАП.

По отношение на т. нар. от касатора група „неутрални свидетели“ – техните показания не са били игнорирани, а са обсъдени в логическата верига и обосновано е прието, че те не компрометират кредитирания кръг гласни доказателствени средства.

В касационната жалба са развити множество възражения срещу невъзприемането с доверие на обясненията на подс. Д. – основно чрез пресъздаване на цитати от атакуваното решение и изразяване на несъгласие с възприетото от решаващия съд. Тези доводи не могат да бъдат възприети, защото двояката същност на това доказателствено средство правилно е била отчетена, но едновременно с това обясненията на подсъдимия са били предмет на внимателна проверка. Имат основание съображенията в касационната жалба за това, че контролираният съд е преекспонира някои свои изводи относно поведението на подс. Д. и мотивите за него (напр. по отношение на определянето на поведението му като „най-малко подобаващо за подконтролен субект“), но това не може да бъде възприето като опорочаващо доказателствената му преценка или като отклонение от дължимата обективност. Това е така, понеже заявените в обясненията обстоятелства са били съпоставени с изводимото от останалите гласни доказателствени средства. Всъщност обясненията на Д. са в противовес с обсъдените вече свидетелски показания по отношение на обстоятелствата дали е оставал насаме със свид. Б. и дали е направил опит да постави в раницата на свидетеля банкнота от 50лв., подаваща се от сгънат бял лист. За тези обстоятелства убедителни фактически данни са били намерени в показанията на свидетелите Б. и П., подкрепени косвено и от други свидетелски показания, които вече бяха обсъдени. Показанията на т. нар. „втора група свидетели“ – М. и Д., аргументирано не са счетени като подкрепящи обясненията. Правилно е акцентирано върху установения факт, че свид. М. е бил изпратен за кафе от подс. Д., на обстоятелството, че свид. Д., независимо от твърдението си, че е бил през цялото време в търговския обект, е ходил да донесе личната карта на М., както и че непосредствено след оставането насаме на Д. и свид. Б., последният е казал за

опита на подсъдимия да му предложи подкуп. Тези съображения сочат, че претенцията на касатора за кредитиране на обясненията е без основание, поради тяхната опроверганост. Това, че при извършените процесуално-следствени действия не са намерени банкноти и листове формат А4 е било обсъдено от инстанциите по същество във връзка с възраженията на защитата. По отношение на останалите обстоятелства, свързани с касовата наличност, приключването на касовия апарат, за които касаторът претендира да бъдат кредитирани показанията на свидетелите М. и Д., те не са за факти от значение за съставомерността на деянието.

В касационната жалба се релевират доводи, свързани с неустановяване или превратно възприемане на определени фактически обстоятелства. На тези съображения, направени и пред въззивния съд, последният е дал аргументирани отговори. Тезата на касатора, че е negliжиран началния час на проверката, не може да бъде споделена. Инстанционните съдилища внимателно са аргументирали изводите си за момента на осъществяване на контролната покупка от страна на свид. Б., която всъщност поставя началото на констатациите при проверката от екипа данъчни служители, а също са описали поведението както на проверяващите, така и на подс. Д.. Отказът на защитата да се съгласи с така възприетите факти всъщност съставлява оплакване за необоснованост, което не подлежи на разглеждане от касационния съдебен състав. Такова е и оспорването на изводите, че подсъдимият и свид. Б. са останали насаме в магазина и че раницата на свидетеля е била оставена на работния плот в обекта. Поставеният в касационната жалба въпрос за неустановеност на точния момент, когато подсъдимият е искал да се свърже с данъчната служба, е намерил отговор във възприетата последователност на фактическата обстановка. Многократно защитата е възражавала срещу кредитирането с доверие на показанията на свид. Б. с аргумент за това, че той предоставя по-подробна информация едва в хода на съдебното следствие. Тези възражения също са били обсъдени от инстанциите по същество, като са липсвали основания да се дискредитират „допълнително“ изложените факти за поведението на подсъдимия спрямо свидетеля, доколкото те намират подкрепа в други гласни доказателствени средства.

Изложените съображения мотивират изводите на настоящата инстанция за неоснователност на оплакванията за допуснато касационно основание по чл. 348, ал. 3, вр. ал. 1 от НПК, поради което не са налице предпоставки за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Касационният съд счита, че не е допуснато нарушение на материалния закон и правилно въззивната инстанция е приела, че с деянието си подс. Д. е осъществил опит за активен подкуп, като е изменила първоинстанционната присъда с преквалифициране на предмета на престъпление от „облага“ в „дар“. Верни са съображенията за това, че свид. Б. има качество на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „а“ от НК, предвид на това, че е бил назначен на длъжност „инспектор по приходите“ в отдел „Оперативни дейности“ при главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. В служебната му компетентност се включва провеждане на проверки по спазване на данъчното законодателство, констатиране на нарушения чрез съставяне на съответни протоколи, както и налагане на принудителна административна мярка при надлежно констатиране на нарушение. Именно при осъществяване на служебните му функции, произтичащи от длъжностното му качество, подс. Д. е направил опит да даде сумата от 50 лв. Обективно е налице връзка между даването на дар и службата на длъжностното лице - за да не извърши действие по служба – да не състави протокол от проверка и да не констатира административно нарушение при осъществяване на търговската

дейност в търговския обект, стопанисван от „фирма“ – неиздаване на касова бележка при извършена продажба. Деянието е спряло във фазата на опита, понеже подсъдимият не е успял да остави банкнотата в раницата на свид. Б. поради неговата бърза реакция. Правилно от решаващите съдебни инстанции е мотивирано, че деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл.

Оспорването от касатора на правомощието на свид. Б. да извърши конкретната данъчна проверка е намерило верен отговор в мотивите на въззивното решение, който не се нуждае от преповтаряне. В касационната жалба се възразява срещу обективната съставомерност на деянието с доводи, че не свидетелят Б. е съставил констативния протокол от проверката, а това е сторила свид. П., като Б. е участвал и подписал този протокол само като свидетел. Тези доводи не могат да бъдат възприети. Съобразно чл. 12, ал. 1 от ДОПК в правомощията на органа по приходите се включват извършване на проверки и ревизии, установяване на административни нарушения, проверка на отчетността в контролираните обекти и др. Видно от длъжностната характеристика на свид. Б., в преките му задължения, наред с друго, се включва установяване на административни нарушения на данъчното и/или осигурителното законодателство и съставяне на актове за установените нарушения. От материалите от оригиналната преписка в НАП, приключила със съставяне на НП срещу „фирма“, както и от показанията на свид. М. е видно, че контролните действия при проверка се извършват от екип, като в конкретния случай, според Доклад (л. 6 – 8 от преписката), както свид. Б., така и свид. П. са включени като проверяващи в екипа, извършващ контролните действия. Тези обстоятелства несъмнено насочват на извод, че всеки един от участващите в екипа данъчни служители е разполагал с правомощия да извършва проверка в търговския обект, да състави протокол за нея и съответно на нейните резултати да констатира нарушение. Така че подкупните действия на подсъдимия са били насочени към длъжностно лице, за да го мотивира да не извърши действия по служба. Това, че действията по изпълнение на служебните правомощия от страна на данъчните служители впоследствие са извършени от свид. П. по никакъв начин не се отразява на съставомерността на деянието.

Касаторът пред настоящата инстанция излага доводи за несъответствие на възприетото от инстанционните съдилища по отношение на предназначението на подкупа, даден от подс. Д., като такива възражения са правени и пред въззивния съд и на тях е било отговорено. Инкриминираното в обвинителния акт е, че опитът да даде на свид. Б. сумата от 50лв. подсъдимият е извършил, за да не констатира данъчният служител нарушение – неиздаване на фискален бон и да не настъпят свързаните с това последици. Няма съмнение, че такова нарушение е извършено в търговския обект, стопанисван от подс. Д. като едноличен търговец и неговото констатиране е послужило за начало на проверката в магазина. Именно поради това нарушение подсъдимият се е върнал в обекта и е започнал да изразява несъгласие. Това, че впоследствие той не отрича нарушението, не е обстоятелство от характер да промени изводите по насочеността на неговото поведение. Действително, основният предмет на спор между Д. и данъчните служители е бил въпросът за касовата наличност, чието несъответствие също би могло да доведе до констатиране на нарушение, но с поведението си подсъдимият на практика е осуетил установяването на тази наличност. От приетата по делото фактология не се установява дарът да е бил даден именно във връзка с такова евентуално нарушение, напротив – действията на подсъдимото лице по даване на банкнотата са осъществени след констатиране на нарушението, свързано с неиздадения касов бон.

Поради изложените съображения не може да бъде удовлетворена претенцията в касационната жалба за неправилно приложение на материалния закон. Не са налице основанията по чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК за осъществяване на правомощието по чл. 354, ал. 1, т. 2 от НПК за отмяна на съдебния акт и оправдаване на подсъдимия.

Доводите за явна несправедливост на наложеното на подс. Д. наказание, обосновани с отказа на инстанциите по същество да определят наказанието за така извършеното престъпление по реда на чл. 58, б. „а“, вр. чл. 55 от НК, също не могат да бъдат възприети като основателни. При определяне на наказанието съдилищата задълбочено са изследвали смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, както и при съобразяване на преценката за превес на първите, са определили наказанието към предвидения в специалната норма минимум – шест месеца лишаване от свобода, с приложение на условно осъждане, и 500лв. глоба. В атакуваното решение убедително е защитен изводът, че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, които да налагат извод за значително по-ниска степен на деянието в сравнение с обичайната за този вид престъпления. Обстоятелството, че се касае до опит, също само по себе си не може да аргументира приложение на чл. 58, б. „а“, вр. чл. 55 от НК, защото разпоредбата на чл. 58, б. „а“ от НК дава възможност за определяне на наказанието в хипотезата на чл. 55 от НК, но изисква съобразяване на редица обстоятелства, каквито са особеностите на конкретното деяние, причините, поради които то е останало недовършено, мотивите и подбудите на дееца. В случая съдилищата правилно са съобразили, че деянието е спряло във фазата на опита поради причини, стоящи извън волята на дееца, а също така и са отчели цялостното му конфликтно поведение. Това е аргументирало верен извод, че не са налице основания за определяне на наказанието по реда на чл. 55 от НК. С оглед на това, не са налице основания за изменение на атакувания съдебен акт.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 305 от 11.10.2021г., постановено по внохд № 498/2021г. по описа на Софийски апелативен съд, 1. състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.